

a másik viszonylatában megy végbe, ahogy a más(ik)ból visszaveszi, viszszanyeri önmagát, hogy lehessen. Hogy legyen folytatás.

SZALAI ZSOLT

(*JAK, Budapest, 2005,*
104 oldal, 1250 Ft)

KÉPES GÁBOR:

Az utcafront és az öregember

Ha Képes Gábornak lenne egy zacskó Dunakavicsa (hogy minek és honnan, azt ne firtassuk, tudjuk be az én infantilizmusomnak), biztosra veszem, hogy örömmel osztaná meg velünk, miközben egy bérház udvarán rúgnánk a labdát, a Városligetben sétálnánk tavaszélen, vagy

idős hölgyek lelkes taborát maga mögött hagyva éppen mellettünk sietne el, hogy még elérje a fogaske-rekút. Azt hiszem, a három felvázolt találkozási lehetőség (a Dunakavicsról nem is beszélve), s a fent jelzett viselkedésminta verseit ol-

vasva, költői énjét tekintve cseppet sem tűnik lehetetlennek. Képes Gábor ugyanis látszólag mindenütt jelen van (legyen szó térről, időről), s nem kerüli el figyelmét a mindennapok egyetlen érdekes jelensége sem.

No, csak semmi misztérium, elégedjünk meg annyival, hogy szerzőnk szeme azokra a dolgokra fókuszál, melyek szépségük, érdekességük vagy éppen morbiditásuk révén érdemesnek bizonyulnak arra, hogy helyet kapjanak lírájának sajátos világában. Legyen szó ősi bakelitelemek karcos, zavarba ejtő anakronizmusáról, Wartburgok merengő emlékezetéről, vagy némán s jeltelenül körülöttünk élő emberek sokszínűségéről, egy-egy mosolyról, tárgyról vagy egy találkozás rejtett ünnepélyességéről, szerzőnk megtalálja, kiemeli és megtisztítja azokat, hogy felcsillanjon a kíváncsiságát véltén-valóan ingerlő érték/különlegesség. Egyedi ráközelítése nyomán a giccs már nem giccs, a túláradó érzelmek nem mutatnak negédes szentimentalizmust, s újraértelmez, új tartalommal ruház fel sok-sok

sztereotipizált, kiüresített valóságzilánkot.

Hogy csak imázs, vagy tényleg így van, azt nem tudom, de tény, hogy Képes Gábort versei az olvasó számára pillanatok alatt a szerethető alkotók sorába emelik, ami lényegesen intimebb viszony,

mint az egyszerűen jó, elismerésre méltó alkotó fogalma. Kétségtelenül részese ő is annak az újgenerációs, (remélhetőleg) születőben lévő magyar lírának, mely akarva-akaratlanul, de szerencsésen kikerüli a ma-



gyar költészetben nagyon is érthetően, mégis valóságértelmenül hosszú időn át uralkodó önsajnálát és világfájdalom, vagy az egyszerű, rezignált, mindent elhumorizáló öncélúság csapdáit. Végre úgy tűnik, a paródia lehet szelíd is, a kritika intelligens és humoros. S talán az sem baj, ha a szenvedés, a társadalmi nyomor ellen valaki szót (biztos kézzel formált verset) emel akkor is, ha van még minek örülni, van még mire rácsodálkozni az életben.

Képes Gábor megidézi a Márka üdítőitalok felbontásának *lánykacagásszerűségét*, a télifagyvit, az 1980-as évek – ami a '70-es évek végén születettek számára cseppet sem volt átlátszó, cseppet sem tűnt átpolitizálnak – álomszerű valóságát, vagy éppen a sanzonok *életszerűtlen életserűségét*. S miért ne tenné? *Az utcafront és az öregember* szokatlansága nem tanúskodik identitásavarról. Szerzőnk jól tudja, mit csinál. Képes játékos lírájának gördülékenysége csak tovább erősíti finom ironizálását, s ha itt-ott kissé modorosnak tűnne is a textus, egy pillanatig sem merül fel, hogy ne ezt kívánna meg a teremtendő atmoszféra. Emlékszik és mereng, mégis jelenvaló. Naprakész és időtlen versek ezek. Hogy csak roppant jól felépített imázs, vagy mindez tényleg igaz, azt döntse el mindenki maga. Egy azonban biztos: semmiképpen nem veszít, aki kezébe veszi ezt a kötetet, s talán elkezd maga is újra

játszani, csak úgy őszintén, szerepek nélkül.

Végezetül álljon itt (ha már a Dunakavics késik) ízelítőnek a kötet egyik verse: „összepakolok és elmegyek / dohos bőröndbe rakodom / a párkányon talált döglött legyet / a konyhában bögő rekedt táskarádiót / a szék alá ragasztott / rágógumit és takonygolyót / összepakolok és elmegyek // a kocsiban bólogató plüsskutyaként / a mögöttem kullógókat lesem / a hőség körbefog / Rékát keresem / rákként haladok / kékfüstű Trabantok között / légszomjas szerelem” (*Ami megmarad és ami elvész*). Kalandra fel!

CSEPREGI JÁNOS

(*FISZ, Budapest, 2006,*
54 oldal, 1400 Ft)

LÁZÁR BALÁZS:

Nézd, Lear papa

A cím, a borító, a tartalom – mind azt sugallja, hogy egy színész verseskötetét forgatjuk. Valójában persze költőt, aki történetesen színész is. A két mesterség vagy kifejezési forma kiegészíti, erősíti egymást, mégsem nevezném Lázár Balázst színész költőnek, mert a jelző mindig szűkít, a *Nézd, Lear papa* szerzője viszont éppen a teljességet igyekszik megragadni. Múlt, jelen és a szoron-